

Fra 7
til 77 år

Intet er som det plejer i Kongens by.
Rundetårn er flyttet til Christiania,
Den lille Havfrue går fra forstanden,
Vor Frelzers Kirke mister sin nisse,
bøgerne pjækker fra biblioteket.
Og Tornerose opfører sig bestemt ikke,
som det sømmer sig for en prinsesse...

*Fem nyskrevne fortællinger,
der leger med kendte eventyrfigurer
og -motiver.*

ATTIKA

ISBN 978-87-7528-770-3

9 788775 287703

MICHELE SIMONSEN

DA DEN LILLE HAVFRUE TABTE HOVEDET OG ANDRE FORTÆLLINGER

MICHELE SIMONSEN

DA DEN LILLE HAVFRUE TABTE HOVEDET

og andre fortællinger

Illustrationer af Naya Buch

ATTIKA

Uret begyndte at tikke igen. Kongen rømmede sig. Bønnebogen raslede i guvernantens hånd. Om lidt ville hofdamerne give sig til at hviske og tiske. Om lidt vågnede hele slottet, om lidt var det for sent.

Tornerose så frøprinsen dybt i øjnene med et bønfuldende blik. Endelig forstod han, at hun aldrig ville kysse ham til prins. At der kun var én ting at gøre. Med et dybt suk gjorde han et mægtigt hop og kyssede Tornerose midt på hendes rosenrøde mund.

I samme nu slog standuret tolv. Kongen vågnede med et sæt, der fik kronen til at falde af ham og trille hen ad det bonede gulv. Pagedrengen kom tilbage fra sin dejlige drøm og slikkede sig om munden. Guvernanten tabte bønnebogen og ledte efter sin lorgnet. Alle hofdamerne vågnede på tælling. De gabede og gned sig i øjnene, og de nåede lige at se to frøer hoppe ned af himmelsengen, tværs gennem tronsalen, ud af de franske altandøre og ud i parken. To frøer, der hoppede længere og længere ind i trylleskoven, mens de kvækkede af glæde.

Firkløverbanden

De fleste mennesker husker, hvor de var den 23. september 2003. Den dag gik strømmen nemlig i hele København. På vaskeriet kunne folk ikke få deres tøj ud af vaskemaskinerne. I Tivoli sad turister fast øverst oppe i Pariserhjulet i timevis. Metroen gik i stå, så folk opgav at gå på arbejde. De satte sig på fortovene og hyggede sig med vildt fremmede. Hele byen havde fået en ekstra fri-dag foræret.

På børnebiblioteket var nogle børn i færd med at scanne deres bøger, da maskinerne gik i stå.

"Vi kan ikke få kortet ud!" råbte de. "Hvad skal vi gøre?"

Bibliotekaren var rådvild. Sådan noget var aldrig sket før.

"Må vi tage bøgerne med hjem?"

"Næh... de er nok ikke scannet endnu."

"Øv! Skal vi nu sætte dem på plads igen?"

"Næh... for måske er de blevet registreret."

"Hvad skal vi så gøre?"

"Tja..."

Bibliotekaren vidste hverken ud eller ind. Så satte hun bøgerne på en særlig hylde, som hun forsynede med et skilt: "Hverken ud eller ind", og børnene måtte gå hjem uden lånerkort og uden tegneserier. Personalet drøftede

situationen. Ingen lagde mærke til, hvad der skete på den særlige hylde.

En af bøgerne åbnede sig, og en lille skikkelse med fregner og røde fletninger tittede frem. Hun så sig om og brød ud i et stort smil: "Yes! Banen er fri!"

Hun hoppede ned på gulvet, smuttede mellem menne-skeben og ud af bygningen. Med velbehag strakte hun sin papirtynde krop i den friske efterårsluft.

Kort tid efter åbnede en anden bog sig, og en lyshåret dreng iført en bondeskjorte dukkede op. Da han sprang ned fra hylden, fløj hans kasket af.

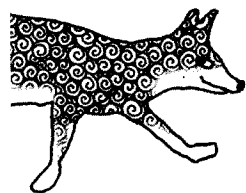
"Min lue!" råbte han. Han samlede den op og løb også ud af huset.

Nu dukkede en dreng op fra en tredje bog. Han havde en lang næse og en tyrolerhat over sit mørke hår. Straks efter dukkede der også en fårekyling op, men drengen skubbede den ind i bogen igen. Med dukkeagtige bevægelser klatrede han ned og skyndte sig hen til svingdøren. Han lod ikke til at

høre den pibende stemme, der kom fra hylden:

"Vent på mig! Vent på mig!"

En meget lille bjørn var dukket frem fra en stor billedbog. Han var kun iført en rød trøje og knugede en krukke til sin tykke mave. Han så ængsteligt ned, før han forsigtigt kurede ned ad stolpen. Ved udgangen stod han længe og samlede mod til at træde ud i den store verden, ind-

til han pludselig blev suget ind i svingdøren og hvirvlet rundt og rundt. Så havnede han på fortovet på den bare rumpe, helt tummelumsk, mens han holdt fast om krukken med sine buttede poter.

Den rødhårede pige stod og snakkede med de to drenge. Bjørnen gik hen til dem:

"Må jeg ikke følges med jer? Jeg er en meget lille bjørn, der ikke er vant til at færdes i en stor by."

"Det er vi faktisk heller ikke," sagde den lyshårede dreng.

"Kom du med," sagde pigen. "Jo flere vi er, jo mere skæg og ballade! Vil du op at sidde?"

Med sin lillefinger trak hun bjørnen op, kastede ham op i luften, og hoppede et skridt til venstre, så han havnede lige på hendes skuldre.

"Du kan være vores spejder. Men lad være med at gokke mig i knolden med din krukke!"

Den lille bjørn var bestemt ikke tryk ved situationen.

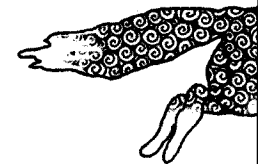
"Nå, hvor skal vi så hen, gutter?" spurgte pigen.

"I Zoologisk Have," sagde den ene dreng.

"I Tivoli," sagde den anden.

De gav sig til at drøfte sagen, og ville sikkert have stået der endnu, hvis ikke en ræv lige var dukket op. Selvsikkert gled den flotte røde pels forbi dem.

"JEG skal i hvert fald op ad Nørregade!" sagde han og smuttede lydløst og rævestolt over gaden.

De andre så på hinanden. Ræven så ud til at kende byen. Måske var det klogest at holde sig til ham? De skyndte sig efter ham. Den lille bjørn gjorde, hvad han kunne, for at holde balancen. Men der begyndte at flyde noget gyldent, klistret stads fra krukken ned på pigens hoved.

"Åh! undskyld! Det må du virkelig undskylde! Jeg kunne ikke gøre for det!"

Pigen lo bare:

"Jeg har altid hørt, at honning er godt for håret!" sagde hun og gjorde et ekstra hop, så der flød en ny stribe ned, som hun gned sine fletninger i.

Ræven var smuttet mellem bilerne og nået over på den anden side af gaden. Han standsede foran en bager. Sikke lækre kringler og sukkerkager! Da han så de andre nærme sig, smuttede han indenfor, snuppede en nævefuld peberkager og forsvandt i folkemængden.

Det hele skete lynhurtigt. Den måbende bager nåede ikke en gang at se, hvem tyven var. Men nu fik han øje på tre børn og en bjørn, der var meget mærkeligt klædt. Sådanne ser ordentlige børn ikke ud, så meget vidste bageren. Det måtte være dem, der havde snuppet hans peberkager.

"Stop tyvene!" råbte han og pegede på den lille trup, som stod og spejdede efter den forsvundne ræv.

To politibetjente kom spankulerende ned ad Nørregade.

Pigen fik et glimt i øjet.

"Politi! Det er det bedste, jeg ved! Nu skal vi lege tag-fat."

Hun gav sig til at løbe, og de andre fulgte efter.

Betjentene råbte efter dem:

"Stands! I lovens navn!"

Den lille bjørn blev så forskrækket, at han var ved at tabe sin krukke. Men pigen grinede bare og rakte tunge ad dem.

Det skulle hun ikke have gjort. Den ene betjent tog sin mobil frem. Og straks dukkede der flere betjente op fra sidegaderne.

"Nu bliver det rigtig sjovt!" hvinede pigen. "Og jeg, der troede, at der kun fandtes to politibetjente i hver by!"

Bjørnen holdt fast i hendes fletninger og råbte:

"Lad mig komme ned!" og de to drenge så sig om efter en smutvej.

En lang gut med grøn hanekam og piercing i næsen dukkede op. Han var ikke længe om at opfatte situationen.

"Er strisserne efter jer? Så må I hellere komme hen til os. Vi har besat et tomt hus. Der er der ingen strømmer, der får lov at komme ind. Følg mig."

"Strissere? Strømere?" Den lille bjørn forstod ikke helt.

Gutten drejede ned ad en sidegade og hen til et gammelt hus. Murene var dækket af graffiti, og der hang store, farverige bannere ud af vinduerne. Han førte dem op ad en trappe, der var propfuld af mennesker med kunstfærdige frisurer i alle regnbuens farver.

"Wauw!" sagde pigen. "Hvordan få de fletningerne til at stritte sådan?"

Hanekammen viste dem ind i et tomt loftsrumsrum.

"Her kan I blive, indtil faren er forbi. Nu smutter jeg, for jeg skal til møde. Der er mad om et par timer. Vi ses."

Den lille bjørn satte sig i en krog, langt væk fra vinduet. Den lyshårede dreng sukede:

"Det her er værre end at blive låst inde på værkstedet!"

"Eller inde i hvalens mave!" tilføjede den mørkhårede. Kun pigen så ud til at nyde situationen.

"Jeg tror, vi får en spændende ferie. Jeg var ved at kede mig ihjel på biblioteket."

"Hvad hedder du?" spurgte bjørnen pigen.

"Det kan jeg ikke fortælle. Jeg har alt for mange navne. Det ville tage fra nu af til juleaften. Det er også sjovere med nye navne."

"Så vil jeg hedde Spunk," sagde den lyshårede.

"Og jeg vil hedde Krummelur," sagde den mørkhårede.

"Jeg vil ikke have noget nyt navn," klynkede den lille bjørn. "Jeg vil have mit eget navn."

"Ok. Hvad hedder du så?"

"Det kan jeg ikke huske."

Et par timer senere, kom Hanekammen og førte dem hen til køkkenet. Der sad unge mennesker alle vegne: på gulvet, i vindueskarmen. Ingen syntes at tage særlig notits af de fire nye gæster.

Efter måltidet fik de udleveret nogle vattæpper, og de puttede sig i hver sit hjørne af loftskammeret. Bjørnen lå og snøftede og vendte sig snart til den ene side og snart til den anden.

"Hvad er der i vejen?" hviskede pigen.

"Det lugter ikke som på biblioteket."

"Nej, gudskelov for det!"

"Jeg kan ikke lide at sove alene. Jeg er jo en meget lille bjørn."

"Så kom over til mig."

Det lod bjørnen sig ikke sige to gange. Han gik hen og puttede sig ind til pigen, og faldt i søvn med sin ene pote omkring hendes klistrede fletning.

Krummelur var den første, der vågnede. Han gik hen til vinduet.

"Hjælp! Huset er helt omringet af politi!"

"Det er løgn!" sagde Spunk og sprang op af sengen.

"Kalder du mig løgner? Jeg har aldrig sagt en løgn i mit liv."

Næppe havde Krummelur sagt det, før hans næse voksede tre centimeter.

De andre så på ham.

"Hvordan gør du det?" spurgte pigen. Hun kunne godt tænke sig at gøre ham kunsten efter.

"Gør hvad?"

"Får din næse til at vokse."

"Jeg ved ikke, hvad du snakker om," snappede Krummelur.

Straks voksede hans næse fem centimeter til.

Spunk betragtede den med interesse.

"Bliv ved med det! Den ligner snart en flagstang."

Hanekammen kom ind med havregrød.

"Her er morgenmad. Det er nok det sidste varme måltid, I får foreløbig. Huset er helt omringet af strømere. De vil smide os ud, men vi flytter ikke frivilligt. Det er vores hjem, og vi skal forsvare det."

Spunk spiste med god appetit, og stak hovedet ind i gryden for at få det sidste med. Men den lille bjørn kunne næsten ikke få noget ned.

"Jeg vil ikke i fængsel!" græd han. "Jeg har ikke gjort noget. Det er rævens skyld det hele."

"Det er altid rævens skyld," sagde Krummelur.

"Hvor blev han for resten af?" sagde pigen. "Jeg kunne godt trænge til en peberkage eller to. Når man nu ikke kan bage sine egne småkager ..."

Efter morgenmaden, sagde Spunk:

"Nu vil jeg ud og se mig omkring. Det er ikke så tit, jeg får lejlighed til at komme til byen."

"Det kan du ikke," sagde Krummelur. "Hørte du ikke,

hvad fyren sagde? Huset er helt omringet af politifolk. Hvordan tror du, du kan slippe igennem?"

De gik hen til vinduet og kiggede ned på gaden, hvor en snes betjente var samlet. Det ville være umuligt at komme ud af huset gennem hoveddøren. Og der var nok ingen anden vej ud, ellers ville Hanekammen have nævnt det.

Nej, der var ikke andet at gøre end at vente.

Den lille bjørn klyngede sig til pigens forklæde. Krummelur gik frem og tilbage som en løve i bur, altså lige bortset fra at han hele tiden snublede over sin egen næse.

Spunk snittede og snittede på sin træmand, selv om den for længst var færdig. Til sidst spurgte han Krummelur:

"Er det ikke lidt upraktisk med sådan en lang næse? Skulle jeg ikke skære lidt af den?"

"Skal du være fræk, hvad?"

"Bare en lille stump. Til minde om vores udflugt ..."

"Nå, sådan. Okay. Men gør det ordentligt. Jeg vil ikke gå med et grimt ar resten af livet."

Spunk skar et pænt stykke af næsen af, og begyndte straks på en ny træmand.

"Bare vi kunne slippe herfra," sagde pigen. "Så kunne vi tage til en øde ø."

"Og hvordan ville du gå over vandet?"

"Vi kunne tage ned til havnen. På et eller andet tidspunkt kommer min fars skib og lægger til."

"Din fars skib?"

"Hoppetosse". Jeg har tit sejlet med ham på De syv have."

"Det bliver uden mig," sagde Krummelur. "Jeg har også sejlet over havet og boet på en ø." Han tog sig til ørerne. "Det gør jeg aldrig mere."

Eftermiddagen sneglede sig af sted.

"Skal vi lege tingfindere?" foreslog pigen. "Jeg elsker at finde ting og sager."

"Og hvad kan du finde her," snappede Krummelur, "ud over en tom gryde og fire beskidte tæpper?"

"Hvad med at digte en lille sang?" foreslog bjørnen.

"Eller lave en lyvekongurrence?" sagde Spunk. "Det plejer at være ret sjovt."

"Nej!" sagde Krummelur og tog sig til næsen. "Find på noget andet. Jeg kan slet ikke lyve."

Straks voksede hans næse ti centimeter.

De andre gloede på ham.

"Fortæl dog, hvordan du får din næse til at vokse. Måske kan du optræde i et cirkus, når vi kommer ud herfra? Så tjener vi en masse penge."

"Hold kæft. Min næse vokser overhovedet ikke."

Men dét var i hvert fald løgn. For næsen gav sig straks til at vokse en halv meter til. Nu kunne den ikke være i rummet længere. Krummelur måtte stikke næsen ud af vinduet, og den nåede næsten over til den anden side af gaden.

Lidt senere kom der flere betjente. De stod bare nede på gaden og ventede. Måske ville de snart storme huset? Pigen overvejede at tage fat i dem og anbringe dem oppe på

Rundetårn, som ragede op over hustagene, men de var for mange, det ville blive kedeligt i det lange løb.

"Vi må se at flygte herfra."

"Bare vi havde nogle balloner," sagde bjørnen.

"Jeg har en idé," sagde Spunk. "Hvis Krummelur kan få næsen til at vokse lidt længere, så går vi på den over til den anden side af gaden."

"Det er godt med dig! Og hvordan skulle JEG slippe af sted? Jeg kan jo ikke kravle på min egen næse!"

"Du kan bruge den som stang og springe over."

"Men jeg kan altså ikke få min næse til at vokse, har jeg jo sagt."

"Prøv!" sagde pigen. "Fortæl hvor du kommer fra, og hvad du har oplevet. Måske hjælper det."

"Jeg oplever aldrig noget. Jeg går i skole hele dagen, og når jeg kommer hjem, læser jeg lektier i timevis."

I samme øjeblik lød der en klirrende lyd. Krummelurs næse havde knaldet ruden i tagvinduet på den anden side af gaden. Nu hvilede næsetippen på vindueskarmen derovre.

"Flot klaret!" sagde Spunk. "Det tager jeg luen af for."

Pigen fulgte livligt med i, hvad der skete udenfor. Ved de andre vinduer stod unge fra huset med gryder og baljer, parate til at hælde skrald og opvaskevand over politiet. Betjentene havde skaffet en stige og sat den op ad muren. De begyndte at klatre op.

"Nu skal det gå lidt tjept," sagde pigen. "Ellers ender vi i kachotten."

"Du går først," sagde Spunk. "Bjørnen følger efter. Jeg går sidst, så kan jeg gribe ham, hvis han mister balancen."

Pigen sprang op på Krummelurs næse og småhoppede over til huset på den anden side.

"Kom nu," råbte hun til bjørnen. "Du har garanteret aldrig haft det så sjovt i hele dit liv!"

"Det tør jeg ikke. Jeg falder ned og slår mig ihjel!"

"Så slip dog den krukke, dit fjols!"

Krummelur var blevet helt rød i ansigtet af anstren- gelse.

"Slippe min krukke? Aldrig i livet!"

Men Spunk tog resolut fat i krukken og dyppede bjør- nens forpoter i honningen.

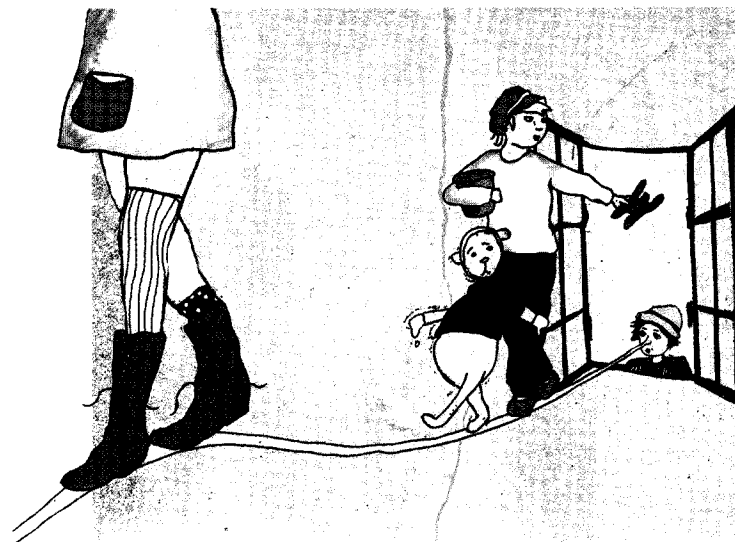
"Værsgo'. Nu falder du i hvert fald ikke. Hvis du mister balancen, holder du fast med forpoterne."

Han hev bjørnen op på den lange næse og skubbede ham blidt foran sig. Bjørnen tog et par forsigtige skridt, idet han gjorde vilde bevægelser med forpoterne. På den måde arbejdede de sig over til den anden side. Pigen ven- tede og greb fat i bjørnen.

Nu var der kun Krummelur tilbage.

Han stak næsen ned mod fortovet og plantede den fast mellem to fliser. Så brugte han den som stang og sprang over til de andre. Lige som han landede på taget, knække- de næsen. Han bandede – det gjorde afsindigt ondt – men han så også noget lettet ud.

Nu var den lille bande samlet igen, på loftet i huset på den anden side.

"Godt klaret, gutter!" sagde pigen. "Nu kan politiet stor- me huset, alt hvad de vil. Når de opdager, vi er borte, får *de* en lang næse."

De gik ned ad køkkentrappen og kom ud i nabostræ- det.

"Hi! Hvor har det her været sjovt!" sagde pigen.

"Sjovt? Det har været den værste dag i mit liv! Og min krukke er helt tom."

"Du kan bare gå tilbage til biblioteket. Der må være an- dre bøger om dig, hvor krukken stadig er fuld."

Bjørnens ansigt lyste op.

"Ja! Lad os gå tilbage til biblioteket. Her er alt, alt for farligt!"

"I er ikke rigtig kloge," sagde Krummelur. "Biblioteket er værre end skolen. Der er ikke andet end bøger derinde."

"Nemlig," sagde pigen. "Og med lidt held bliver bøgerne lånt ud. Så kan man komme hjem hos en masse børn."

"Og hvad sjovt er det ved det?"

"Hver gang et nyt barn læser om mig, er det, som om jeg tager på nye eventyr."

Den lille bjørn gøs.

"Jeg vil ikke have nye eventyr. Jeg vil have ny honning."

Men de andre gav sig til at drøfte forslaget.

"Det er dødsygt på biblioteket. Skal vi i Zoologisk Have?"

"Eller til dukketeatret?"

"Nej, jeg vil i Tivoli."

De ville sikkert have stået der endnu, hvis ikke strømmen i samme øjeblik var kommet tilbage. Trafiklysene tændtes igen, og bilerne drønedes atter af sted. Turisterne kom ned efter et døgn i Pariserhjulet. Folk på fortovet rejste sig midt i samtalen og skyndte sig på arbejde.

På biblioteket kom der lånerkort ud af scanneren, som om intet var hændt. Børnene tog hjem med armene fulde af tegneserier, og bibliotekaren fjernede det nye skilt.

Straks blev de fire venner suget ind i bibliotekets svingdør og op på hver sin hylde. Den lille bjørn så bedrøvet på pigen.

"Jeg vil helst blive hos dig."

"Det ordner vi. Det er også på tide, vi får lidt styr på tingene, her på biblioteket."

Pigen gav sig til at kaste bøger fra hylde til hylde, så de alle sammen skiftede plads, og den store billedbog kom til at stå lige ved siden af hende.

"Sådan! Det er altid sjovt at få nye naboer."

Den lille bjørn strålede.

Spunk tog tre små træmænd op af lommen, og gav en til hver.

"Værsgo'. En lille souvenir fra vores udflugt."

"Hvad med Hanekammen og alle de andre?" spurgte pigen. "Tror I, politiet har smidt dem ud? Vi burde have hjulpet dem. De gav os mad og husly, trods alt."

"De skal nok klare sig," sagde Krummelur. "De er rigtige levende mennesker. Det gør det hele noget nemmere."

"Gør det mon?" sagde bjørnen.

De spekulerede et øjeblik i tavshed.

"Nå, men farvel med jer," sagde pigen til sidst. "Og tak for i dag. Måske ses vi en anden gang."

"Vel gør vi ej!" sagde Krummelur.

"Man skal aldrig sige aldrig. Måske bliver vi alle sammen lånt af samme barn en dag, og havner samtidig på hendes værelse."

I det samme fik hun øje på noget rødt. Ræven var kommet tilbage med et kræmmerhus fuld af småkager.

"Her har vi firkløverbanden! Har I haft en god bytur? Forresten, hvordan ser der ud i arresthuset? Det har jeg altid spekuleret på."

Han skulle til at klatre op på sin hylde. Men pigen hev ham i halen og svingede ham rundt syv gange, så han så

både måne, sol og stjerner, og alle peberkagerne faldt ned i hendes skød. Ræven så forbavset ud, luskede hen til sin hylde og krøb lynhurtigt ind i en bog. Pigen delte kagerne med de andre.

"Værsgo'. Det er godt med lidt guf, før vi går til køjs. Børn elsker bøger med krummer i."

De sad alle fire med dinglende ben på hylderne og spiste peberkager.

"Jeg har ikke lyst til at krybe ind i bogen," sagde Spunk.

"Heller ikke mig," sagde Krummelur. "Bøger er det værste, jeg ved."

Pigen bed i sin ene fletning.

"Det behøver vi måske heller ikke," sagde hun og så sig om i lokalet efter elmåleren.

"Det er lukketid," råbte bibliotekaren.

De få børn, der var tilbage, lukkede deres tegneserier og satte deres lånerkort i scanneren.

"Så er det nu, gutter!" råbte pigen. "Vi ses nede ved havnen. 'Hoppetosse.' Husk det!"

Hun fik fat i en tyk ordbog og kastede den mod elmåleren. Der blev mørkt i hele lokalet.

"Vi kan ikke få kortet ud," råbte børnene. "Må vi tage bøgerne med hjem?"

"Næh... de er nok ikke scannet endnu."

"Øv! Skal vi nu sætte dem på plads igen?"

"Næh... for måske er de blevet registreret."

"Hvad skal vi så gøre?"

"Tja..."

Personalet drøftede situationen. Ingen lagde mærke til de fire små skygger, der hoppede ned fra hylderne og smuttede hen mod udgangen og ud i den vide verden.